

[Dorte Bennedsen]

100.000 fremmede i landet, og de skal ikke blot betragtes som et problem eller en byrde, de yder faktisk positive bidrag til samfundet.

Med disse betragtninger har jeg ikke til hensigt at skjule, at der også er nogle problemer, men dem skal jeg vende tilbage til i mine kommentarer til henholdsvis flygtningesituationen og indvandrersituationen.

Ministeren gør meget ud af at beskrive den globale flygtningesituation og nævner, at disse mange millioner hjælper vi bedst ved en indsats i deres hjemegn. Socialdemokratiet er enigt heri, men så må jeg også gentage, hvad vi før har sagt: Hvorfor er regeringen aldrig kommet med et gennearbejdet udspil til en egentlig flygtningepolitik, som kan bidrage til at løse de globale problemer?

Når ministeren bruger den globale situation til at konkludere, at vi må styre strømmen af flygtninge, der får opholdstilladelse i Danmark, dels ved at indføre kvoter for, hvor mange vi vil modtage, og dels ved at ophæve de facto-flygtningebegrebet, må Socialdemokratiet klart sige fra. Som bekendt slår udlændingeloven af 1983 fast, at opholdstilladelse skal gives både til konventionsflygtninge og til de facto-flygtninge, og her er det i god overensstemmelse med vore internationale forpligtelser slået fast, at Danmark skal give ophold til politiske flygtninge, som søger asyl hos os.

Idet jeg går ud fra, at ministeren har anvendt lovens § 7 efter hensigten, nemlig over for politiske flygtninge, kan jeg ikke forstå, at han kan stille forslag om indskrænkninger. Er det virkelig hans ramme alvor, at vi skal sige til de flygtninge, som henvender sig ved grænsen: Godt nok er du politisk flygtning, og godt nok har vi forpligtet os til at tage imod dig, men du må vente til næste år, for vi har bestemt, at der kun må komme et bestemt antal ind i år.

At ministeren foreslår, at vi skal afskaffe de facto-begrebet, er i strid med UNHCR's flygtningepolitik. Ministeren skriver i bilaget, at alle, der befinder sig i FN-flygtningelejrene, er konventionsflygtninge, men for det første er der altså ikke noget, der hedder FN-flygtningelejre – alle lejre er nationale, men i mange af dem bistår UNHCR med hjælp – og for det andet fik ministeren på et møde i september 1990 med den daværende højkommissær Stoltenberg at vide, at langt den overvejende del af de flygtninge, UNHCR tager sig af, netop er

de facto-flygtninge, og at en eventuel forhøjelse af den såkaldte FN-flygtningekvote ikke måtte ske på bekostning af det enkelte menneskes ret til at søge asyl.

På det samme møde hilste Stoltenberg også velkommen, at Danmark havde planer om en repatrieringsordning. Men hvor er denne ordning blevet af? Ministeren er så optaget af at finde stramninger og ændringer, som kan holde flygtninge ude af vort land, men han vil ikke løfte en finger for at hjælpe de flygtninge, som gerne vil forlade Danmark. Vi ved, at mange flygtninge, især fra Chile, men også fra andre områder, gerne vil vende tilbage, hvis de kan få den nødvendige håndsrækning, og det er nu 2 år siden, at et flertal i Folketinget pålagde regeringen at komme med forslag til en repatrieringsordning. Men intet er sket, det er end ikke nævnt som en mulighed i redegørelsen.

Ministeren peger på det ønskelige i en hurtigere sagsbehandling. Vi har før sagt, at de lange ventetider både er menneskeligt belastende og dyre for samfundet. Vi har derfor også stillet spørgsmål om behandlingstiderne hos politiet og direktoratet, men ministeren har desværre ikke svaret endnu. I stedet har han valgt at fokusere på, at en klage over et afslag ikke skal have opsættende virkning for udvisningen. Hertil er kun at sige, at retten til at klage hører med til et retssamfund, men den kommer til at virke temmelig fiktiv, hvis ansøgeren er udvist af landet.

Ud over at styrke indsatsen i første instans, altså hos politi og domstole, finder vi, at det kan være en overvejelse værd, i hvilket omfang nye oplysninger skal give anledning til genoptagelse af en asylsag. For os er det oplagt, at udefra kommende nye oplysninger om f.eks. ændringer i den politiske situation i hjemlandet kan bevirke, at en sag skal genoptages, men vi vil nu godt være med til at diskutere, hvor mange gange en sag skal kunne genoptages med baggrund i nye oplysninger, som stammer fra ansøgeren selv. Ansøgeren har fra første færd kontakt med en uvildig rådgivning, nemlig Flygtningehjælpen, og man kan med rimelighed forvente, at han her lægger de oplysninger frem, som kan tale til fordel for hans ansøgning.

Også når det drejer sig om indvanderne, indeholder redegørelsen desværre kun en række stramninger. Socialdemokratiet skal ikke på